

NELLY RAPP

OCH
MONSTERAKADEMIN

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

NELLY RAPP

OCH MONSTERAKADEMIN

© *Text* Martin Widmark 2003, 2021

© *Bild* Emil Maxén 2021

Formgivning Hanna Säll Everö

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt av BALTOprint i Litauen, 2021

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7975-880-6

Hej!

Det är jag som är Nelly Rapp och jag är en monsteragent.

"Vad är en monsteragent?" undrar säkert du.

Jo, det är alltså en person som bekämpar monster och spöken.

"Ha, ha", skrattar du kanske. "Vad är det för rövarhistorier? Det finns väl inga monster heller. Och spöken - det är ju bara småbarn som tror på sånt!"

Jag förstår om du säger så, för så trodde jag också - tidigare.

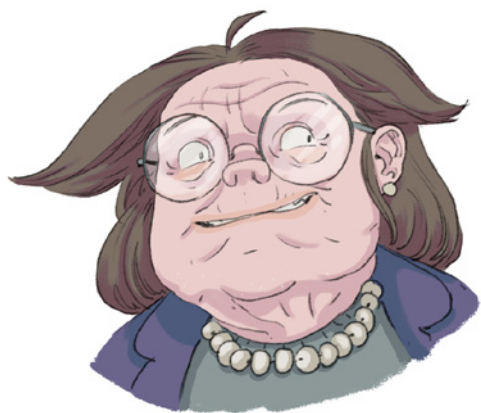
I dag tror jag inte - jag vet att de finns.

DE HÄR ÄR MED I BOKEN

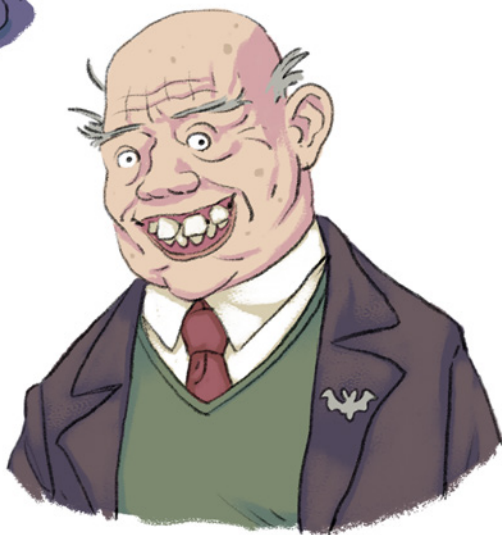

Nelly

London

LENA-SLEVA

Farbror Hannibal

Vampyren

Kapitel 1

En konstig inbjudan

Det var höst och mörkt ute.

Regnet smattrade mot fönsterblecket och den stora kastanjen på gården rörde sig tungt i vinden.

Mamma, pappa, London och jag satt inne i värmen i vardagsrummet. I hörnet stod radion på och spelade musik.

Mamma löste korsord och pappa satt och dåsade framför den öppna spisen. Han läste tidningen.

London är min alldeles egna basset-hund. Du vet, en sån där lång hund, med korta ben och hängande öron. Jag har haft honom sedan han var valp. Vi är nästan som bästa kompisar, om man nu kan vara det med en hund?

Just den här kvällen höll jag på att träna upp hans luktsinne. Jag hade lagt en stor hög med strumpor mitt på mattan i vardagsrummet.

Sedan skulle London lukta på en strumpa och lägga den hos pappa, mamma eller mig. Han var fantastisk!

Nu hade han bara den sista strumpan kvar. Det var en av pappas gröna strumpor.

London tog strumpan i munnen och gick mot pappas fötter. Men halvvägs

vände han om och kom fram till mig och lade strumpan vid mina knän.

Så satt han kvar och tittade på mig. Han skojade med mig! London är en rolig kompis.

– Oh, ja visst älskling! sa mamma plötsligt och lade ner korsordet i knät. Vi fick brev från din farbror Hannibal i dag.

Pappa avbröt sin läsning.

– Vad i hela världen har fått min gamle farbror att skriva till oss?

– Han ber om ursäkt för att han inte har hört av sig på länge, fortsatte mamma, men nu vill han att vi kommer och äter middag hos honom på lördag. Han skriver att det verkligen är på tiden att vi får se hur han har det.

– Självklart ska vi åka, sa pappa glatt, vek ihop tidningen och smällde den på

knät så att London hoppade till vid det plötsliga ljudet.

Mamma fortsatte att berätta om vad som stod i brevet:

– Han frågar särskilt efter hur du mår Nelly, sa mamma och vände sig mot mig.

Jag suckade och började plocka ihop strumporna på golvet.

Barn brukar inte ha roligt på vuxenfester och farbror Hannibal kom jag knappt ihåg. Jag mindes bara något stort och bullrigt som luktade cigarr.

Jag var dödstrött på vuxna som klappade mig på huvudet och sa att jag hade blivit stor.

– Du ska se att det säkert finns andra barn där att leka med, sa mamma, som om hon läste mina tankar.

Pappa däremot var mycket förtjust över inbjudan.

Farbror Hannibal var lite av ett mysterium.

– Jag förstår inte vad som kan ha fått honom att vilja träffa oss? sa han och skrattade.

Jag förstod det inte då, men det var faktiskt jag som var orsaken till att vi hade blivit bjudna hem till den märklige farbror Hannibal!

Kommande lördag satt vi i vår gamla bil.

Pappa vred om nyckeln och motorn startade med en hostning.

– Hör ni? sa han. Lyssna på motorn. Den spinner som en katt.

London tyckte inte om att åka bil och när pappa började prata om katter, morrade han dovt.

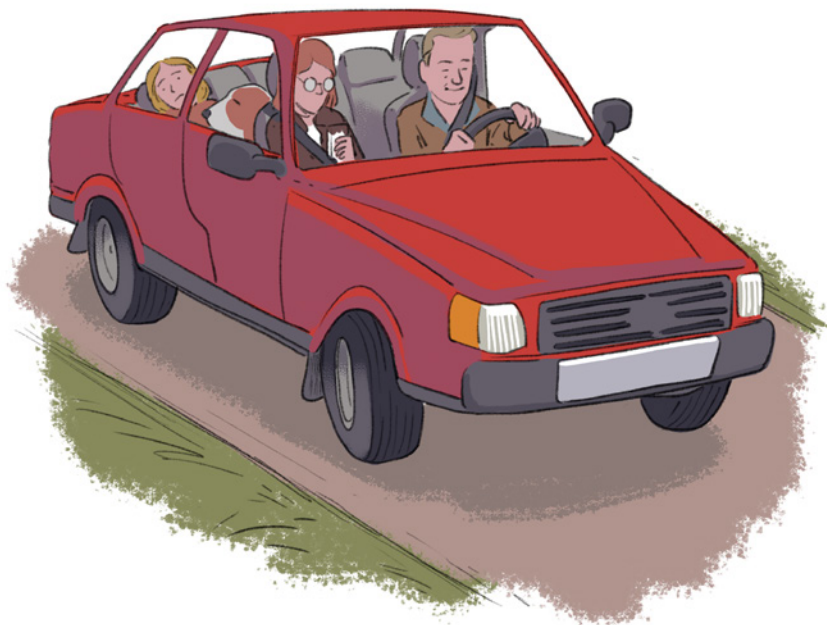
Pappa klappade ratten ömt.

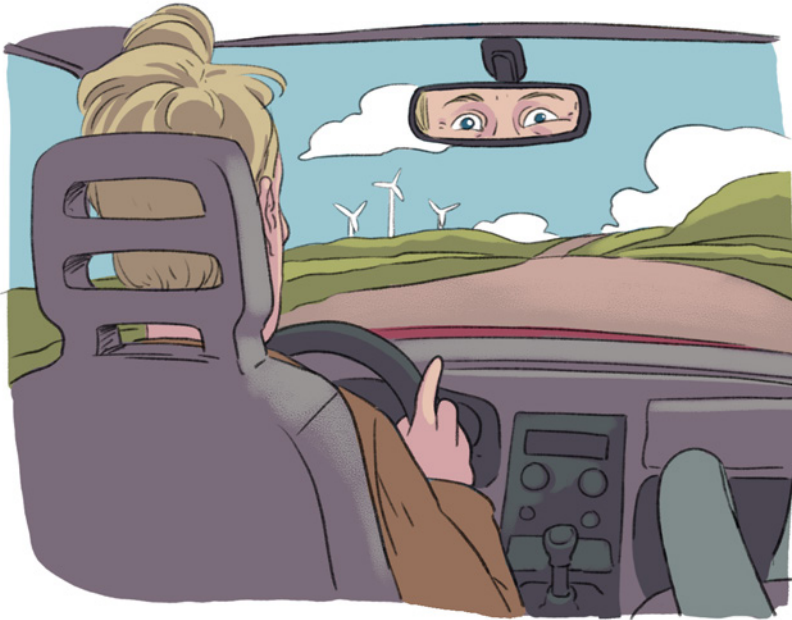
Så var vi på väg ut ur stan, mot farbror

Hannibals hus på landet. London lade huvudet i mitt knä och somnade.

Pappa berättade mer om sin farbror:

– När han var ung åkte han utomlands. Men för några år sedan flyttade han hem igen. Inte ett ord har han berättat om vad han gjorde under alla dessa år. Men rik har han tydligen blivit. För när han kom hem köpte han ett stort hus på landet. Stort som ett slott, sägs det. Där bor han nu med en sur gammal betjänt, har jag hört.

Pappa körde vidare och tittade på mig i backspeglern. Han log och blinkade till mig i baksätet. Jag log tillbaka, men kände mig ändå inte riktigt glad.

Jag såg framför mig en ändlöst lång, tråkig fest.